

Fővárosi Ítéltábla

13.Gf.40.688/2009/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Komáromy Ügyvédi Iroda (1023 Budapest, Orgona u. 8. szám, ügyintéző: dr. Komáromy Izabella ügyvéd) által képviselt felperesnek a Köteles Ügyvédi Iroda (1118 Budapest, Gombócz Zoltán u. 14. szám, ügyintéző: dr. Köteles György ügyvéd) által képviselt Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zártkörűen működő Részvénytársaság (1133 Budapest, Pozsonyi út 56. szám) alperes ellen 339.415.748 forint és járulékai megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. október 6-án kelt 7.G.41.574/2008/17. számú ítélete ellen az alperes részéről 21. sorszám alatt benyújtott fellebbezés és az alperes Gf.3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és az alperes marasztalásának tőkeösszegét 66.609.000 (Hatvanhatmillió-hatszázkilencezer) forintra leszállítja azzal, hogy a késedelmi kamat 26.593.000 (Huszonhatmillió-ötszázkilencvenháromezer) forint után 1992. január 1. napjától és 40.016.000 (Negyvenmillió-tizenhatezer) forint után 1993. január 1. napjától számítandó az elsőfokú ítéletben meghatározottak szerint. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 (Kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizessen meg az államnak az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 448.900 (Négyszáznegyvennyolcezer-kilencszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint az alperesi jogelőd, az Állami Vagyonügynökség (a továbbiakban: ÁVÜ), a Közép-magyarországi Tüzép Vállalattal (továbbiakban: TÜZÉP vagy Vállalat) szemben 1992. januárjában és 1993. november 11. napja között 52 alkalommal alkalmazta a vagyonelevonás eszközét. Az ÁVÜ 1991. október 31-én magát a Vállalatot bízta meg az 1990. évi LXXIV. törvény hatálya alá tartozó privatizációs programban szereplő üzletek ütemterv szerinti értékesítésének megszervezésével, az árverési eljárás és a szerződéskötés lebonyolításával. A befolyó vételár az ÁVÜ-t illette.

A privatizációs program tervezett üteme szerint 1991. december 27-én 7 db, december 28-án 6db, 1992. februárjában 6 db, márciusában 11 db, áprilisában 7 db, és májusában 12 db üzletet privatizálnak. Az elvonások az elsőfokú bíróság által részletesen megállapított adásvételi időpontokban megvalósultak.

A TÜZÉP 1992. április 8-án öncsődöt jelentett be, a csődeljárás az 1992. június 5-én kelt és a Céglönlönyben 1992. augusztus 6-án megjelent 7.Cspk.706/1992/4. számú határozattal indult meg. Az adós Vállalat vezérigazgatója 1992. szeptember 21-én készítette el a fizetőképesség helyreállítására vonatkozó programot és csődegyezségi javaslatot. Többek között rögzítette, hogy a csődhelyzetet előidéző egyik ok a vagyonelevonás volt. A Vállalat könyv szerinti vagyona 1992. január 1-én 562,7 Mft volt, mely az előprivatizáció végrehajtásával 350,3 Mft-ra csökkent. A

Vállalat tárgyi eszközei között jelentős értéket képviselő eladható ingatlanok vannak, és az eladásból származó bevétellel tervezte az adósságállomány csökkentését. A program 5 ingatlan és 4 üzletrész eladásával 166,5+142 Mft bevétellel számolt, és a felszabaduló készletek várható értékét 80 Mft-ra becsülte. A programban szerepelt a Vállalat részvénytársasággá történő átalakítása, majd a részvények értékesítése is.

A megkötött csődegyezés végrehajtása meghiúsult, a Vállalat részvénytársasággá történő átalakítására sem került sor. A Vállalattal szemben Fővárosi Bíróság 7.Fpk.2212/1993. szám alatt felszámolási eljárás indult, amelynek kezdő időpontja 1995. január 23. napja. A felszámolási eljárás során a felszámoló többek között nyilvántartásba vette a Budapest Bank Rt. 277.173.000 forint és járulékaira fennálló hitelezői igényét is, mely követelést megvásárolta a F. Kft. , amely gazdálkodó szervezet ezt a követelést a felperesre engedményezte az 1998. március 2-án kelt engedményezési szerződéssel.

A felszámolási zárómérleg 1999. május 31-ei fordulónappal készült el, azt vagyonfelosztási javaslattal a felszámoló 1999. június 15-én nyújtotta be a bírósághoz. A meg nem térült követelés összege 93.683.000 forint volt. A felszámoló a zárójelentésében megállapította, hogy a csődegyezéssel egyidőben, illetve azt követően a Vállalat pénzügyi helyzetének nagymértékű romlásához hozzájárult, hogy 1992-93. években a Vállalat több mint 50 telephelyét privatizálták.

A felperesnek az engedményezési szerződéssel megszerzett követelése csak részben térült meg, a "b" kategóriába sorolt követeléséből 63.622.698 forintot kapott meg.

Az alperesi jogelőd által 1992. június 30-ig elvont vagyon után az alperes kezési telelőssége a felperes 277.173.000 forint meg nem térült elvonáskori követeléséért, az 1991. december 31-ei mérlegadatok alapján 28.395.000 forint, míg az 1992. július 1. és 1993. december 30. között elvont vagyon után az 1992. december 31-ei

mérlegadatok alapján 45.695.000 forint volt az elsőfokú bíróság megállapításai szerint.

A Fővárosi Ítéltábla a tényállást akként módosítja, hogy az alperes az 1991. december 31-i mérlegadatok alapján 26.593 000 forinttal és késedelmi kamataival, az 1992. december 31-i mérlegadatok alapján pedig 40.016.000 forinttal és kamataival tartozik a felperesnek.

A felperes a keresetében 339.415.748 forint tőke és ennek 1993. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a jegybanki alapkamat kétszeres szorzatával számolt késedelmi kamatának és a felmerült perköltségnek a megfizetésére kérte az alperest kötelezni. Ebből 131.937.000 forint összegre kezesi felelősségen alapuló kártalanítás jogcímén, 208.178.748 forint összegre kártérítés jogcímén terjesztett elő keresetet az Állami Vagyonügynökségről és a hozzá tartozó vagyon kezeléséről és hasznosításáról szóló 1990. évi VII. törvény (továbbiakban: Váll.tv.) 12. § (3) bekezdése, az időlegesen állami tulajdonban levő vagyon értékesítéséről, hasznosításáról és védelméről szóló 1992. évi LIV. törvény (továbbiakban: lát.) 53. § (1) bekezdésének második mondata és 53. § (2) bekezdésének első mondata, valamint a kiskereskedelmi, a vendéglátóipari és fogyasztási szolgáltató tevékenységet végző állami vállalatok vagyonának privatizálásáról (értékesítéséről, hasznosításáról) szóló 1990. évi LXXIV. törvény (továbbiakban: Vp.tv.) 1. § (1) - (2) bekezdései és 13. § (1) bekezdése, továbbá az állam vállalkozói vagyonára vonatkozó törvényekkel összefüggő jogszabályok módosításáról szóló 1992. évi LV. törvény (továbbiakban: Mód.tv.) I. § (1) bekezdése alapján.

A vagyonelvonás jogi alapját a Vp.tv. 1. § (2) bekezdése képezte, amely alapján alkalmazandó lát. 53. § (1) bekezdése szerint az állam nevében eljáró szervezet kezesi felelősséggel tartozott az elvont vagyon erejéig az elvonáskori forgalmi értéken. Az alperesi jogelőd az adós vállalatától 1990. március 28. és 1993. november 11. között 56 db ingatlant vont el, amelynek eladási értéke 180.740.000 forintot tett ki. Elvonásra került az adós 8 gazdálkodó szervezetben fennálló

45.420.000 forint névértékű üzletrésze is. Az elvont vagyon forgalmi értékét így 226.160.000 forintban jelölte meg. Az elvont összes eszköz forgalmi értéke - ami a vagyon könyv szerinti értékéből, forgalmi értékéből, vevői kintlévőségekre vonatkozó korrekciós tényezőből és az 1993-ban elvont vagyon könyv szerinti értékéből tevődik össze - 698.112.000 forint. A két összeg hányadosa, az elvonás aránya 32,4%. A vagyonelevonás idején fennálló adósi kötelezettség 503.975.000 forint volt, mely követelésért ezen arányban az alperes köteles kezesként helytállni, ami 163.288.000 forint. A felperesre engedményezett követelés összege az 1992. december 31-i időpontban 375.166.546 forint volt, míg a felszámolás végén fennálló hitelezői vagyonelevonáskori követelések összege 464.324.000 forint volt. E két összeg hányadosa 80,8 %, ami az alperes helytállási kötelezettségének arányszáma a felperesi tartozásért. Ezen arányszám alapján a felperest megillető 163.288.000 forint összegű követelésből 131.937.000 forint, valamint ezen összeg után a 86/1990. (XI. 14.) Korm. rendelet szerinti késedelmi kamat megfizetésére köteles az alperes a kezesi felelőssége alapján. A felperes 208.178.748 forint összegű kártérítési igényt is érvényesített, de ezen követelésétől az 52. sorsz. beadványában elállt.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy az alperesi jogelőd általi elvonásokra vonatkozóan a felperes nem igazolta, hogy azokra a Vp.tv. alapján került sor. Kifejtette, hogy ez a törvény nem tartalmazott előírást a hitelezőket ért kár megtérítésére, az lát. pedig 1992. augusztus 27-én lépett hatályba, ezért a korábbi elvonásokra az lát. nem alkalmazható. Kijelentette, hogy az alperesi jogelőd a törvényi előírások alapján járt el, ezért eljárása nem volt jogellenes, hiányzik az okozati összefüggés. Elévülési kifogással is élt, mivel álláspontja szerint az elévülési idő a követelés esedékessé válásával kezdődött a Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint. A vagyonelevonások 1990-1993. között történtek, a kezesi felelősség innen ered, vagyis az 52 db ingatlan elvonásának napjától. A kezesi felelősség alapján a felperes 2001. július 17-ig teljesítésre nem szólította fel az alperest, így az elévülés a keresetindításig bekövetkezett. Ezeken kívül vitatta a felperes elszámolását is.

Az elsőfokú bíróság 2007. június 8. napján kelt hozott ítéletet, majd a Fővárosi Ítéltábla 2007. november 21-én, majd a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság pedig 2008. május 27-én kelt végzésével a Fővárosi Ítéltáblát utasította új eljárásra, mivel álláspontja szerint a felperes követelése nem évült el. Ezt követően az új eljárásban a Fővárosi Ítéltábla 2008. szeptember 24-én kelt 13.Gf.40.246/2008/8. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. Ennek következményeként az első fokú bíróság az eljárást megismételte.

A megismételt eljárásban a felperes véglegesített kereseti kérelmében az alperes kötelezését kérte az 1991. december 31-i mérleg alapján 28.395.000 forint és ennek 1992. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, az 1992. december 31-i mérleg alapján 45.695.000 forint és ennek 1993. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint a felmerült perköltsége megfizetésére az állam törvényen alapuló kezési felelősségének jogcímén a korábban beszerzett igazságügyi szakértői szakvélemény összecszerűségét alapul véve.

A felperes arra hivatkozott, hogy az alperes kezési felelőssége törvényen alapul, ami objektív felelősség, a törvény erejénél fogva fennáll, ha a törvényben előírt körülmények megvalósulnak, ezért nincs jelentősége annak a kérdésnek, hogy a csődeljárás vagy a felszámolási eljárás okozati összefüggésben áll-e a vagyonelevonással. Álláspontja szerint kizárólag annak van jogi relevanciája, hogy volt-e vagyonelevonás és milyen értékben. A jogszabály az „elvont vagyon erejéig az elvonás arányában” meghatározást használja. Az elvonás arányán a Legfelsőbb Bíróság állásfoglalása szerint az elvont vagyonelevonáskori forgalmi értékének és az adós teljes, elvonáskori vagyona forgalmi értékének a hányadosát kell érteni. Véleménye szerint a kezési felelősség számításához az elvonáshoz legközelebb eső időpontra elkészített mérleg adatait kell figyelembe venni. Tekintettel arra, hogy folyamatos vagyonelevonás valósult meg, a kezési felelősség számítását két

időpontra, 1991. december 31. és 1992. december 31. napjára kell elvégezni.

Az alperes elsődlegesen a kereset elutasítását kérte, másodlagosan a kezesi felelősségét elismerte az 1991. december 31-i mérleg alapján 23.225.000 forintban, az 1992. december 31-i mérleg alapján pedig 34.990.000 forintban. Vitatta a felperes késedelmi kamatkövetelését, mivel álláspontja szerint a ... Bank Rt. engedményezése a késedelmi kamatkövetelésre nem terjedt ki, illetve az engedményezési okirat alaki hibákban is szenvedett. Az alperes a perrel összefüggésben felmerült költségeinek megfizetésére is igényt tartott.

Az elsőfokú bíróság a 2009. október 6-án kelt 7.G.41.574/2008/17. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 74.090.000 forint főkövetelést, valamint ebből 28.395.000 forint után 1992. január 1. napjától, 45.695000 forint után 1993. január 1. napjától 2001. december 31. napjáig a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeres szorzatával számolt, 2002. január 1. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11 %-kal számolt és 2005. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű késedelmi kamatát. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 13.719.874 forint perköltséget. Rendelkezett továbbá arról, hogy az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt 183.000 forint csatlakozó fellebbezési illetékből a felperes köteles az államnak külön felhívásra 146.400 forint illeték megfizetni, míg a fennmaradó 36.600 forint illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás, a felek nyilatkozatai, a beszerzett (dr. M. I. igazságügyi könyvszakértő által készített 15. és 17. sorszámú) szakvéleményben foglaltak aggálytalanul történő elfogadásával az alperes kezesi felelősségét megállapította a vagyonelvonás következményeként a Váll.tv. 12. § (3) bekezdése, az lát. 53. § (1) bekezdése, a Vp.tv. 1-2. §-ai, a 13. § (1) bekezdése és 15. § (1) bekezdése alapján, és az alperest kötelezte a felperes leszállított kereseti kérelmének megfelelő, az igazságügyi szakértői véleménnyel alátámasztott tőke

összeg megfizetésére. Kifejtette, hogy a vagyon elvonása esetén az elvonás időpontjában fennálló tartozásokért - az elvont vagyon erejéig és az elvonás arányában az alperes jogelődje, illetve az alperes kezesként felel. Az elsőfokú bíróság a dr. M. I. igazságügyi könyvszakértő szakvéleményével kapcsolatos alperesi kifogásokat nem találta alaposnak, de az engedményezés megtörténtét megállapította nemcsak a tőkeösszeg, hanem a késedelmi kamat tekintetében is, mivel az engedményezés teljes követelésről szól. Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperesnek az engedményezés korlátozottságával, illetve az okirat alakiságával kapcsolatos kifogásait. Az elsőfokú bíróság a késedelmi kamat megfizetésére vonatkozó rendelkezésének jogcímeeként a 86/1990. (XI. 14.) Korm. rendeletet, a Ptk. 301. § (1) bekezdését és 301/A. § (2) bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság a részbeni pernyertességre figyelemmel döntött a perköltség viseléséről a Pp. 81. §(1) bekezdése alapján, a pernyertesség és pervesztesség arányát a 339.415.748 forint pertárgyértékre figyelemmel 20 %-ban és 80 %-ban állapította meg a felperesre terhesebben, és a felek által előlegezett költségeket is ebben az arányban osztotta meg. A perköltség körében a felperes által előlegezett 750.000 forint kereseti illetéket, 968.130 forint szakértői díjat, 2.860.000 forint felülvizsgálati eljárásban megállapított perköltséget, 3.900.000 forint fellebbezési eljárásban megállapított perköltséget és 16.970.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat, az alperesnél az általa előlegezett 360.000 forint felülvizsgálati perköltséget, 3.000.000 forint fellebbezési perköltséget és 16.970.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat, valamint 183.000 forint csatlakozó fellebbezési illetéket vett figyelembe. Az ügyvédi munkadíj mértékét a 8/2002. (III. 30.) IM. rendelet 3. §-a és a Pp. 75. §-a alapján a pertárgyérték 5 %-ában határozta meg.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést (21. sorszám), az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a marasztalási összeg 66.609.000 forintra történő csökkentését és a késedelmi kamatfizetésre kötelezése mellőzését kérte. Az elsőfokú ítélet kamatfizetésre vonatkozó rendelkezését vitatva az 1997. október 6-án kelt engedményezési szerződésben (12/F/128. sorszám) foglaltakra és az eseti

döntésekben is megnyilvánuló állandósult bírósági gyakorlatra hivatkozott. Előadta, hogy ebben az első engedményezési szerződésben nem került sor a késedelmi kamatra vonatkozó követelés engedményezésére, így a felperes jogelődje, a F. Kft. engedményes azt nem szerezte meg, így a későbbi engedményezési szerződésben szereplő jogutód, a felperes, az eltérő tartalmú szövegezéssel sem szerezhet jogot a késedelmi kamatra. A korrekciós tétellel kapcsolatban az alperes hivatkozott arra, hogy az ítélet a szakértő javaslatára korrekciós tételként 93.683.000 forinttal a „meg nem térült követelések” címszó alatt módosította az 1991. december 31-i és az 1992. december 31-i mérleget. A vagyonelevonás időpontjában az auditált mérleg még nem számolt azzal, hogy ezen követelések behajthatatlanok lesznek, sőt az alperes sem. A szakértő a vagyonelevonás időpontja helyett a felszámolási közbenső mérleg adatait vette figyelembe, ami ellentétes az lát. 53. §-ával, de a bizonyítás szabályaival is. Arra nincs adat, hogy a felszámolás során ezt a követelésekből miért kellett leírni. A felperes erre nézve bizonyítást nem ajánlott fel, a szakértő sem tárt fel bizonyítékokat, így az elsőfokú bíróság által összesen 74.090.000 forint összegben megjelölt főkövetelés tekintetében megállapított összeget 66.609.000 forintban jelölte meg, mégpedig úgy, hogy a korrekció összegét a „meg nem térült követelés” sorból kihagyta, s ezután alkalmazta az irányadó képletet, így a helytállás összege 28.395.000 forint helyett 26.593.000 forint és a 45.695.000 forint helyett pedig 40.016.000 forint.

A felperes csatlakozó fellebbezést nyújtott be (3. sorszám), az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte a perköltség tekintetében akként, hogy a felperes terhére az eltúlzott mértékű 5 %-os helyett a reális 2 %-os mértékű ügyvédi munkadíj kerüljön megállapításra, így az általa fizetendő perköltség 13.719.874 forint helyett 6.083.020 forint legyen. Előadta, hogy a felperesi-alperesi pernyertesség 20 % - 80 %-os aránya nem kizárólag az alperesi védekezés eredményeként alakult ki, hanem a felek által kifejtett munkától függetlenül a joggyakorlat megváltozásának következményeként.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében (5. sorszám) az elsőfokú ítélet felperesi

csatlakozó fellebbezéssel nem érintett részének helybenhagyását kérte a fellebbezés megalapozatlanságára hivatkozva. Kijelentette, hogy az engedményezési szerződésekkel az azokban rögzített követelések az azokhoz kapcsolódó mellékkötelezettségekkel és a követelések érvényesítését szolgáló valamennyi jogosultsággal együtt kerültek engedményezésre, azaz a tőkére és a járulékokra is kiterjedtek. Eseti döntésre hivatkozott, amely szerint az engedményezés után esedékessé váló kamatok az engedményest külön kikötés hiányában is megilletik. Előadta, hogy a szakértő helyesen járt el, amikor a követelések forgalmi értékének megállapítása során a megtérülési mutatóval korrekciót alkalmazott, így az elsőfokú bíróság ítélete helytálló. Az 1991. december 31-i mérleg 23. sora kétes követelésként még ennél a 93.683.000 forintnál is magasabb összeget, 95.499.000 forintot tartalmazott.

Az alperes fellebbezése részben alapos, a felperes csatlakozó fellebbezése megalapozatlan.

A Váll.tv. 12. § (3) bekezdése szerint a vagyonügynökség kezesként felel a vagyon elvonása esetében az elvonás időpontjában fennálló tartozásokért - az elvont vagyon erejéig és az elvonás arányában.

Az lát. 53. § (1) bekezdése értelmében a vagyonügynökség az államigazgatási felügyelet alatt álló állami vállalatától a rábízott eszközöket elvonhatja. A vagyon elvonása esetében az elvonás időpontjában fennálló tartozásokért - az elvont vagyon erejéig és az elvonás arányában - a vagyonügynökség kezesként felel.

A felperes törvényi kezesség fennállása alapján kérte az alperes marasztalását, véglegesített keresete ezen jogszabályi rendelkezéseken alapult. A kereseti kérelem jogalapját az alperesi fellebbezés már nem érintette, az alperes a fellebbezésében csupán összecszerűségét vitatta.

Ebben a részében az alperes fellebbezése alapos, ugyanis az alperes kezesi

felelősségénél az elvonáskori mérlegadatokat kell figyelembe venni. A felek egyező álláspontja szerint a perben kirendelt szakértőnek a folyamatos vagyonelvonásra tekintettel a kezesi felelősség mértékét az 1991. december 31-i és az 1992. december 31-i időpontra kellett kidolgoznia. (A felek egyező kérelmei a 2009. május 26-án tartott tárgyalásról készült 7.G.41.574/2008/6. számú jegyzőkönyvben.) Az 1991. december 31-i mérlegadatok szerint az összes vagyon 1.462.339 forint volt, a 93.683.000 forint korrekció alkalmazása nem indokolt, ugyanis az 1991. december 31-i fordulónapra elkészített éves beszámoló adatait nem írhatják át az utólag, 1999. május 31-i fordulónapra elkészített felszámolási zárómérlegben feltüntetett adatok. Az 1992. december 31-i mérlegadatok szerint a vagyontárgyak értéke összesen 773.307.000 forint, így az elsőfokú bíróság által helyesen alkalmazott képlet alapján az alperes helytállási kötelezettsége az 1991. december 31-i mérleg szerint 26.593.000 forint, az 1992. december 31-i mérleg alapján pedig 40.016.000 forint. A szakértő csupán utalt arra, hogy a Közép-magyarországi Tüzép Vállalatnak az úgynevezett meg nem térült követeléseket 93.683.000 forint összegben le kellett volna írnia, azonban a kezesi felelősség összecszerűségét az irányadó éves beszámoló adatai alapján kell a jogszabály szerint meghatározni, utóbb az azokban lévő adatok nem tehetők vitássá. A törvényen alapuló, a vagyonelvonáskori mérlegadatokat alapul vevő felelősségi szabályok nem teszik lehetővé a mérleg egyes sorainak utólagos megváltoztatását, így a megváltoztatott adatok az alperes helytállási kötelezettsége összecszerűségének meghatározásánál alapul nem szolgálhatnak.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az alperesi marasztalás tőkeösszegét az leszállította 66.609.000 forintra, az alperes kezesi felelősségét az 1991. december 31-i mérlegadatok alapján 26.593.000 forintban, az 1992. december 31-i mérlegadatok alapján 40.016.000 forintban állapította meg, és ennek figyelembe vételével határozta meg az elsőfokú bíróság által meghatározott, de fellebbezéssel nem érintett késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját és a késedelmi kamat mértékét.

Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a meggyőződésre, hogy a Bank Rt. a Vállalattal szemben fennálló teljes követelését engedményezte a felperesi jogelődre, azaz a hitelszerződések alapján fennálló minden követelését, amely a Ptk. 207. § (1) bekezdésének alkalmazásával azt jelenti, hogy a tőke és kamatkövetelés egyaránt engedményezésre került.

Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette a pernyertesség-pervesztesség arányát, és a felek által előlegezett költségeket, és kellően megindokolta az ügyvédi munkadíj mértékével kapcsolatos döntését is, amely szerint az ügy bonyolultságára és az eljárás tartamára is figyelemmel volt. Az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított összegű ügyvédi munkadíj nem eltúlzott mértékű, az megfelel a jelen perben alkalmazandó 8/2002.(III.30.)IM rendeletben foglaltaknak, ezért a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj összegét nem szállította le.

A Fővárosi Ítélőtábla ugyanezen törvényi rendelkezés alapján a részben eredményes alperesi fellebbezésre, illetve az eredménytelen csatlakozó fellebbezésre figyelemmel a Pp. 80. § (1) bekezdésének és 239. §-ának alkalmazásával kötelezte a felperest az alperes részére az általános forgalmi adót is tartalmazó 200.000 forint összegű másodfokú perköltség, valamint a marasztalás tőkeösszege tekintetében sikeres alperesi fellebbezésre figyelemmel az alperes Itv. 5. § (1) bekezdésének c) pontja alapján fennálló személyes illetékmentessége folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint meghatározott mértékű 448.900 forint fellebbezési illeték külön felhívásra az államnak történő megfizetésére az Itv. 74. § (3) bekezdésének és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. § (3) bekezdésének megfelelően.

Budapest, 2010. március 3.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

. Molnár József s.k.
előadó bíró

Dr. Sándor Ottó s.k.
bíró